

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **J. D.**, bytem P., proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Jungmannova 29, za účasti těchto osob zúčastněných na řízení: 1. Ing. Z. H., 2. H. H., oba bytem P., HSVO s.r.o., se sídlem Praha 5, Janského 2420/21, IČ: 25648381, všechny osoby zúčastněné na řízení zastoupeny JUDr. Lenkou Vančatovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Žitná 562/10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2012 č. j. S-MHMP 2192/2012/OST/Je

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- II. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a JUDr. P. D. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 ze dne 24. 11. 2009, č. j. 006202/08/OVDŽP/Lm, jímž byly podle § 129 odst. 2 a 3 a § 111 až § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 5 a § 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, k žádosti stavebníků, Ing. Z. H., H. H. a společnosti HSVO s.r.o., dodatečně povoleny stavební úpravy pro stavbu „*zimní zahrada na terase rodinného domu čp. X P., ulice Z.*“ na pozemku parc. č. 1596 v k. ú. R..

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně společně s manželem JUDr. P.D. odvolání, ve kterém zejména namítali vady projektové dokumentace, neplatný certifikát použitého materiálu a studii oslnění odraženým světlem. Dále namítali nedostatečné vypořádání se s uplatněnými námitkami a opakovaně, bez předložení důkazů, namítali poškozování zdraví odrazem slunečních paprsků ze zimní zahrady. Žalovaný se předmětnou věcí již zabýval, a to naposledy rozhodnutím ze dne 3. 5. 2010, sp. zn. S-MHMP 163473/2010/OST/Je/Zá, kterým odvolání žalobkyně a jejího manžela zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně společně s JUDr. P. D. žalobu k Městskému soudu v Praze. Soud jejich žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2010 rozsudkem č. j. 10 A 176/2010 - 39 ze dne 5. 10. 2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Stěžejním důvodem zrušení rozhodnutí bylo nedostatečné zdůvodnění skutečnosti, že správní orgány odkazují na dokumenty, jejichž platnost v době rozhodování uplynula. Konkrétně byla zmíněna neplatnost certifikátu použitého materiálu výrobku č. C-99-0363/Z.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že v průběhu řízení byly odstraněny vytýkané vady projektové dokumentace. Nebyl pouze doložen výkres vnějších vztahů, avšak s ohledem na skutečnost, že stavební úprava spočívá zejména v zasklení stávající terasy bez výškového navýšení stavby, nelze tento nedostatek považovat za důvod pro zrušení rozhodnutí. Provedená stavební úprava nemohla zastínit sousední nemovitosti více než stavba bez této úpravy, a to s ohledem na orientaci zimní zahrady ke světovým stranám, jejímu umístění v dispozici rodinného domu a dále vzhledem k tomu, že stavební úprava nepřesahuje půdorysné ani výškové ohraničení stavby. Stavební úprava je umístěna na části stávající terasy, tedy v prostoru, který již byl jako pobytová plocha využíván. Stavební úprava rovněž nemůže obtěžovat pachem, neboť žádný neprodukuje, a ani hlukem. Naopak hluky z terasy tlumí. Umístění zimní zahrady na terase v zásadě nemění způsob užívání těchto prostor.

Žalovaný následně poukázal na to, že stavebník v průběhu řízení doložil studii posouzení denního osvětlení, a vyslovil souhlas se zpracovatelem studie a správním orgánem prvního stupně, že v právních ani technických předpisech není stanoven žádný požadavek na oslnění, světelné znečištění apod. Oslnění od materiálů nebo výrobků použitých na stavbu se ve vazbě na sousední pozemek a stavbu na něm podle platných předpisů neposuzuje.

K námitce neplatnosti certifikátu použitého materiálu výrobku č. C-99-0363/Z žalovaný uvedl, že součástí správního spisu je certifikát tohoto výrobku vydaný Centrem stavebního inženýrství a.s. Praha ze dne 10. 7. 1999 podle § 10 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“) a § 2 a § 3 nařízení vlády č. 163/2002 Sb., o technických požadavcích na vybrané stavební výrobky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 163/2002 Sb.“). Z § 13 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky je dle žalovaného zřejmé, že certifikát je vydáván v souvislosti s uvedením výrobku na trh. Tato skutečnost je zřejmá i z § 2 a § 3 nařízení vlády č. 163/2002 Sb. Součástí spisu je dále stavební technické osvědčení č. STO-03-1188/Z ze dne 21. 6. 2004 s platností do 21. 6. 2008 vystavené podle obou výše uvedených právních předpisů. Stavebník je povinen prokázat, že na stavbu (v době její výstavby) byly použity pouze ověřené materiály. Vzhledem k tomu, že stavba byla prováděna nejpozději v roce 2007, byla realizována v době platnosti stavebně technického osvědčení.

Žalovaný neshledal žádná pochybení stavebního úřadu při rozhodování o uplatněných námitkách odvolatelů. Stavební úřad se jejich námitkami podrobně zabýval a své rozhodnutí

dostatečně zdůvodnil. Žalovaný k tomu podotkl, že v této části rozhodnutí Městský soud v Praze žádné pochybení neshledal.

Společně podanou žalobou se žalobkyně a JUDr. P. D. domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Usnesením ze dne 9. 5. 2012 č. j. 9 A 41/2012 – 37 bylo řízení ve vztahu k JUDr. P.D. pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno.

Žalobkyně v žalobě předně uvedla, že se nepřesnostmi nebo gramatickými chybami v rozhodnutí nezabývá, poukazuje však na to, že samotné ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu samo o sobě, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí, odvolání ani nezamítá, ani prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu nepotvrzuje. Napadené rozhodnutí je tedy dle žalobkyně vadné již z tohoto důvodu. Dále poukázala na to, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí je nesprávně uvedeno bydliště žalobců. Ti jsou vlastníky domu č. p. 1338 na pozemku parc. č. 1598/4 v k. ú. R.. Vlastníci sousedního domu čp. 809, jimiž jsou osoby zúčastněné na řízení, na a ve svém domě vedle řady stavebních změn, vyžadujících zřejmě stavební povolení, postavili v roce 2007 bez platného stavebního povolení zimní zahradu na terase svého rodinného domu. Teprve v době, kdy byla zimní zahrada postavena, podali žádost o vydání stavebního povolení na tuto stavbu. Žalobkyně a její manžel ze závažných důvodů se stavbou nesouhlasili a nesouhlasí.

Žalobkyně považuje rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná, event. přímo nicotná, a to na základě žalobních bodů, tedy skutkových a právních důvodů, uvedených v odvoláních ze dne 17. 12. 2009, 23. 12. 2009 a 14. 1. 2010. Má za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, ačkoliv toto se evidentně nevypořádalo s důvody, pro které bylo předcházející rozhodnutí stavebního úřadu ve věci předchozím rozhodnutím žalovaného zrušeno.

Projektová dokumentace, kterou žalovaný již jednou označil za nedostatečnou, byla nyní, aniž by byla zřejmě doplněna, posouzena jako vyhovující. Dle žalobkyně nicméně nebyly v den jejího nahlížení do spisu stavebního úřadu v rozporu se současným tvrzením žalovaného žádné jím původně vytýkané vady projektové dokumentace odstraněny. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2007 bylo konstatováno, že předložená projektová dokumentace je nedostatečná, mimo jiné chybí textová část dokumentace. Jedinou zjištěnou změnou bylo uvedení aktuálnějšího data - na titulní stránce je vedle původního data 03.2007 uvedeno datum 07.2009. Jedná se tedy o projektovou dokumentaci, která požadavkům samotného žalovaného stále neodpovídá. Doložen není ani výkres „vnějších vztahů“, na kterém žalovaný dříve trval a až nyní jeho význam účelově bagatelizuje, aniž by k tomuto novému závěru provedl odpovídající šetření. Tvrzení žalovaného ohledně výškového navýšení stavby a zastínění sousední nemovitosti je neodborné a v rozporu se skutečností.

Ve vyjádření k žalobě, která byla projednávána u Městského soudu v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 176/2010, žalovaný uvedl, že zkoumal doplněnou dokumentaci ze dne 7. 9. 2009, ale podle zjištění žalobkyně ke dni jejího nahlížení do spisu stavebního úřadu se tam takto datovaná projektová dokumentace nenacházela. Z výše uvedeného vyplývá, že projektová dokumentace předmětné stavby není doposud provedena v rozsahu stanoveném přílohou č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

Žalobkyně dále namítla, že podle rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2008 není žalovaný dle § 168 odst. 2 stavebního zákona oprávněn pořizovat kopie projektové dokumentace. Občan tedy nemůže ani na svůj náklad ke stavební dokumentaci vypracovat objektivní posudek.

Jakékoliv hodnocení projektové dokumentace např. projektantem stavby nemůže být objektivní, neboť lze důvodně předpokládat jeho angažovanost. Z toho dle žalobkyně plyne důvodnost jejího návrhu, aby byl k projektové dokumentaci zpracován objektivní posudek.

Tvrzení žalovaného o předchozím využívání části stávající terasy, kde je nyní situována zimní zahrada, není dle žalobkyně odůvodněno a neodpovídá skutečnosti. Na původní terase byl natažen asfaltový střešní pás, který není ani pochozí, a terasa nebyla stavebníky v podstatě využívána. Instalace zimní zahrady tedy zásadně mění způsob užívání těchto prostor. Zimní zahrada má vedle stropního větracího okna dva velké průduchy zaměřené přímo na dům žalobkyně, resp. přímo na terasu, na kterou vedou přístupové dveře z interiéru. Výpary a pachy ze zimní zahrady, a nejen z ní, tak zasahují žalobkyní užívané prostory a negativně ovlivňují pohodu jejího bydlení. Žalobkyně označila za naprosto nesmyslné tvrzení žalovaného, že zimní zahrada tlumí hluky z rovněž nově a bez stavebního povolení upravené zbývající části terasy, která se nachází vedle zimní zahrady.

Nepřezkoumatelný je závěr žalovaného, který se odvolává studii denního osvětlení, kterou předložili stavebníci. Tato studie je podle žalobkyně „skutečností“, která není řádně, tedy odborně a objektivně zjištěna a opírá se o neověřená tvrzení. Místo posouzení projektanta ve smyslu ČSN 36 0001 předložili stavebníci text „Posouzení denního osvětlení v obytné kuchyni a vyjádření k rušivému oslnění od izolačních dvojskel Four Seasons Premium, zpracovaný Ing. V. Z.. Místní průzkum podle tohoto „Posouzení“ proběhl dne 8. 8. 2009 v dopoledních hodinách. Během jednoho dopoledne však dle žalobkyně nemohlo být provedeno žádné řádné zjištění a učiněn skutečně odborný a přezkoumatelný závěr. Posouzení odrazů od opláštění zimní zahrady, nacházející se přímo proti terase domu žalobkyně, kdy prudké záblesky dopadají i do části obytných prostor, tak jak je Ing. Z. uvedeno pod bodem 6 „Posouzení“, je tedy zřejmě úmyslně nesprávné. Ing. Z. neuvádí ani údaj o počasí, jaké bylo v místě dne 8. 8. 2009 dopoledne, kdy měl být místní průzkum proveden. Z konkrétní situace je evidentní, že bez řádného místního šetření bylo a je činění závěrů, tak jak je Ing. Z. uvedl, vyloučeno. Řádné posouzení předmětné problematiky by dle názoru žalobkyně mohl provést pouze objektivní soudní znalec. Stavebníci tak předložili zcela nezpůsobilý podklad, zřejmě ve snaze vyhnout se řádnému hodnocení. Dle zjištění žalobkyně Ing. Z. není ani znalcem z oboru zdravotnictví, ani znalcem z oboru práva. Je však osobou zainteresovanou na výsledku tohoto řízení, neboť se podílel na tvorbě projektu. Jeho posouzení nelze použít ani jako znalecký posudek ve správním řízení. Jedná se o neveřejnou listinu, pro kterou neplatí presumpce správnosti. Žalobkyně je toho názoru, že každý laik, natožpak stavební úřad, může pouhým pohledem zjistit, že zimní zahrada se nachází přímo naproti terase žalobkyně, na jejíž rozsáhlou plochu dopadají odrazy slunečního záření od opláštění zimní zahrady. Ty vedou k oslnění a podstatně omezují, za slunečních dnů v podstatě znemožňují užívat významné části domu žalobkyně k účelu, k němuž jsou určeny.

Požadavek na ochranu proti oslnění, světelnému znečištění apod., se dle žalobkyně opírá o základní normy právního řádu České republiky. V této souvislosti žalobkyně poukázala na články 6, 31 a 35 Listiny základních práv a svobod a na zákon č. 20/1996 Sb., o péči a zdraví lidu. Konstatovala, že možnost poškození zdraví, zejména zraku, odrazem slunečních paprsků z opláštění zimní zahrady je jistě doložitelná odborným, objektivním posudkem, jehož vypracování žalobkyně i její manžel navrhovali a nadále navrhuji, a to ve shodě se žalovaným, neboť podle jeho rozhodnutí ze dne 4. 11. 2008 měla případný vliv na zdraví posoudit Hygienická stanice hl. m. Prahy, což se doposud nestalo.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný se nedokázal vypořádat ani s námitkou zcela průkazné neplatnosti certifikátu použitého materiálu klíčového výrobku č. C-8-0363/Z, která byla jedním z důvodů zrušení jeho předchozího rozhodnutí Městským soudem v Praze. Aktuální tvrzení žalovaného, že předmětný certifikát ze dne 10. 7. 1999 je vystaven podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 163/2002 Sb., je dle žalobkyně absurdní a zachází až do roviny nerespektování závěrů Městského soudu v Praze. S tímto koresponduje i následná snaha žalovaného zastřít zcela průkaznou neplatnost výše uvedeného certifikátu poukazem na jiný dokument. Předmětnou odvolací námitku žalovaný neřeší, neboť ta se vztahuje ke shora uvedenému klíčovému výrobku, použitému na stavbě. Stavebník by měl být důsledně posuzován podle platných právních předpisů. Použití neodpovídajících výrobků může mít právě ve stavebnictví dalekosáhlé následky a je tedy třeba důsledně dbát na jejich ověřovanou způsobilost. Žalobkyně v této souvislosti konstatovala, že teprve dne 12. 3. 2008 podali stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby zimní zahrady, přičemž platnost stavebně technických osvědčení při černé stavbě použitých prvků, výrobků izolačních dvojskel zasazených do hliníkových profilů Four Seasons Premium, již prošla. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 5. 2008 přitom nikdy nevstoupilo v platnost.

Žalobkyně má tedy za to, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, a tudíž není přezkoumatelné, což je samo o sobě důvodem pro jeho zrušení. Dokumentace ve správním spise nevychází z objektivně zjištěného stavu. Závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že neshledal žádná pochybení stavebního úřadu při rozhodování o uplatněných námitkách odvolatelů, je podle ní opět nepřezkoumatelný, neboť žalovaný neuvádí, o jaké námitky se jedná, natož jak je žalovaný posoudil.

Žalobkyně navrhla doplnění dokazování vypracováním posudků soudem jmenovanými znalci, a to jednak posudku na odbornou úroveň předmětné projektové dokumentace, a dále posudku k otázce vlivu materiálu použitého především na opláštění zimní zahrady na lidský organismus. Uzavřela, že žalovaný při svém rozhodování zjevně překročil meze správního uvážení při hodnocení skutečností významných pro rozhodování v předmětné věci, přičemž nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje jeho správní uvážení ani přezkoumat. Závěrem podotkla, že byla-li k doplnění žádosti stavebníků zapotřebí doba 1,5 roku, bylo namísto řízení o zcela nezpůsobilé žádosti zastavit.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve poukázal na to, že Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 10 A 176/2010 - 39 ze dne 5. 10. 2011 shledal rušené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pouze v části týkající se nedostatečného zdůvodnění platnosti certifikátu použitého materiálu výrobku č. C-99-03363/Z, ze kterého je provedena zimní zahrada. Žalovaný se proto v napadeném rozhodnutí touto problematikou zabýval a skutečnost, že certifikát posoudil jako platný, podrobně zdůvodnil. Městský soud v Praze se ve zmíněném rozsudku rovněž zabýval námitkou žalobkyně vztahující se k projektové dokumentaci a žádné pochybení ze strany žalovaného neshledal. Projektová dokumentace byla v průběhu řízení doplněna a žalobkyně byla s tímto doplněním seznámena. Žalovaný tudíž v rozhodnutí ze dne 3. 1. 2012 respektoval právní názor Městského soudu v Praze a v postupu stavebního úřadu neshledal žádné pochybení. Obdobně postupoval ve věci tvrzení o zvýšení hlučnosti provedením zimní zahrady. Soud úvahu žalovaného, že zasklením stávající terasy došlo ke snížení hluku, považoval za zcela logickou.

K námitce žalobkyně, že došlo ke zvýšení zápachu pronikajícího průduchy ze zimní zahrady, žalovaný podotkl, že není zřejmé, jaké pachy pronikající ze zimní zahrady, a nejen z ní, měla

žalobkyně na myslí, a proto se k tomuto tvrzení nemůže vyjádřit. Obdobně se nemůže vyjádřit ani k tvrzení o pravděpodobné změně interiéru stavby. Tato námitka je zcela nekonkrétní a vnitřní řešení stavby ani nebylo předmětem napadeného rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že se v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami ve vazbě na dopad zrealizované zimní zahrady na rodinný dům žalobkyně. Podrobně se zabýval zejména vzájemnou polohou stavby odvolatelů ve vazbě na předmětnou stavební úpravu, její rozsah i provedení.

Osoby zúčastněné na řízení navrhly, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl. V podání ze dne 26. 3. 2012 mj. uvedly, že zasklení terasy se nijak nedotklo práv žalobkyně či životního prostředí a už vůbec nevedlo ke zhoršení předchozího stavu. Zimní zahrada je užívána standardně, zasklení zamezilo pronikání hluku směrem k pozemku žalobkyně. Obtěžování výpary, prachem či odlesky světla jsou pouhým výmyslem a spekulací žalobců, neboť nic takového ze zimní zahrady na jejich pozemek neproniká. Zimní zahrada je užívána k pěstování subtropických rostlin a k odpočinku manželů H.. Žalobkyní zmiňované dva velké průduchy jsou dolů výklopná okénka o rozměru cca 25 x 60 cm, která zajišťují ventilaci zimní zahrady. Těmito okénky je chladnější vzduch z venku nasáván do zimní zahrady a otvorem ve stropě ohřátý vzduch ze zimní zahrady vychází. Žádný hluk a pach nemůže žalobkyni obtěžovat, neboť ze zimní zahrady žádný nevychází. Žalobkyně navíc tyto emise v žalobě nespecifikovala. Navazující interiér měněn nebyl a jde opět o pouhé spekulace ze strany žalobkyně.

Osoby zúčastněné na řízení dále konstatovaly, že při kolaudaci domu v roce 1939 měla terasa dlažbu. Až když začala protékat, tak se několikrát opravovala izolace a dlažba nebyla znovu položena. Terasa byla nyní uvedena do původního stavu tak, aby měla opět pochozí povrch a mohla být užívána ke svému původnímu účelu v souladu s kolaudačním rozhodnutím. Co se týče odrazů a oslnění, tyto se u bytových domů a rekreačních budov neposuzují, protože v legislativě ve vztahu k nim neexistují žádné požadavky. Posuzují se pouze u pracovních prostor.

Opakované tvrzení o odlescích a intenzivních odrazech je žalobkyní uplatňováno pouze v obecné rovině. Žalobkyně nikdy neupřesnila, za jakých podmínek, ve které denní a roční době trvá „oslnění a intenzivní záblesky“, a nevysvětlila, proč se právě v době, kdy jsou podle ní odlesky a záblesky tak intenzivní, musí dívat ze svého domu do zimní zahrady sousedů, až jí z toho hrozí oslepnutí. Žádné odlesky na fasádě domu žalobkyně nebyly spatřeny. Osoby zúčastněné na řízení poukázaly na obr. 1 - 4 na straně 3 posudku Ing. Z. s tím, že je z něj patrné umístění zimní zahrady vzhledem k domu žalobkyně. Zimní zahrada je na západní straně domu manželů H.. Tvrzení žalobkyně o umístění zimní zahrady přímo proti jejich terase je tedy nepravdivé, neboť zimní zahrada je přesně na východ od jižní fasády domu žalobců, takže do interiéru jejich domu nemůže ze zimní zahrady dopadat žádné světlo. Fotografie č. 3 a 4 pořízené na místě šetření dokládají, že bylo slunečné počasí a obloha bez mraků, takže bylo možné posoudit, jak se slunce od skel odráží. Je to méně než odraz od oken žalobkyně do interiéru domu manželů H., neboť okna zimní zahrady jsou kouřová.

Stavební dokumentace týkající se zimní zahrady byla doplněna, což konstatoval i Městský soud v Praze ve svém předchozím rozsudku, v němž se zabýval i údajným hlukem. Se stavební dokumentací byla žalobkyně seznámena a dokonce ji měla pět dnů doma, což potvrdila podpisem svým i svého manžela. Tvrzení žalobkyně, že manželé H. něco dělali bez stavebního povolení je sice pravdivé, ale neúplné, neboť stavební práce byly řádně ohlášeny a žalobkyně byla s rozsahem těchto prací seznámena a podpisem jej odsouhlasila. Navíc zimní zahrada nepřesahuje žádný z rozměrů původní budovy, naopak je citlivě zakomponována do

vzhledu budovy. Zimní zahrada svojí konstrukcí a kotvením zajišťuje bezpečnost v případě nárazových větrů a plně vyhovuje § 156 stavebního zákona. K zastínění oken domu žalobkyně v žádném případě nemůže dojít. Navíc se jedná o okna suterénu do místností technického podlaží a garáže. K obtěžování světlem také nemůže docházet, neboť na terase jsou instalovány dvě lampičky se žárovkou o výkonu 40 W. Osoby zúčastněné na řízení na tomto místě poukázaly na § 103 odst. 1 písm. a) bod 5 stavebního zákona, podle kterého zimní zahrada o jednom nadzemním podlaží, zastavěné ploše do 40 m² a výšce do 5 m výslovně uvedena jako stavba nevyžadující stavební povolení ani ohlášení. Protože předmětná zimní zahrada nepřesahuje ani jeden z vyjmenovaných parametrů, vztahuje se na ni toto ustanovení v plné míře.

Osoby zúčastněné na řízení v závěru svého vyjádření uvedly, že Ing. Z., Ph.D., je autorizovaným inženýrem v oboru pozemních staveb. Firma DEKPROJEKT s. r. o., se zabývá diagnostikou staveb a odbornými posudky v pozemním stavitelství. Ing. Z. není zainteresován na projektu ani výstavbě zimní zahrady manželů H., neboť tu projektoval Ing. Č., inženýrská kancelář ZDC a spol. Posudek Ing. Z., Ph.D., je objektivní a pro stavební řízení vyhovující.

Na vyjádření osob zúčastněných na řízení reagovala žalobkyně podáním ze dne 4. 6. 2012, v němž uvedla, že na žalobě trvá v plném rozsahu. Vyjádření osob zúčastněných na řízení dle žalobkyně nepřineslo nic nového, jejich tvrzení jsou nesprávná a opakovaně v rozporu se skutečností a nejsou ničím doložena. Reminiscence Ing. H. na dlažbu na terase jsou zjevně v rozporu jak s časem, tak i s jeho dlouhodobým trvalým bydlištěm mimo předmětný dům. Manželé H. koupili dům čp. 1338 již v roce 2001. K oslnění odlesky a poškození zraku dochází, aniž by k tomu bylo zapotřebí pohledu do zimní zahrady sousedů. Zimní zahrada je umístěna v celém svém rozsahu přímo proti terase žalobkyně a nikoliv proti fasádě a k tomuto zjištění není třeba žádný znalecký posudek. Tvrzení manželů H., že by žalobkyně s manželem zmíněné práce odsouhlasila, není pravdivé, což potvrzuje obsah správních spisů. K poukazu osob zúčastněných na řízení na § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona žalobkyně konstatovala, že toto ustanovení se týká budov. Hodnocení „posudku Ing. Z.“ je uvedeno v žalobě. Nejedná se o posudek ve smyslu správního řádu. Ani znalci by však nepříslušelo činit právní závěry.

V replice ze dne 23. 8. 2012 k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že vyjádření žalovaného opětovně dokládá přístup orgánu státní správy a dokresluje, jakým způsobem správní orgán I. stupně přistupoval k námitkám žalobkyně a jejího manžela v průběhu správního řízení. Správní orgány obou stupňů rezignovaly na povinnosti jim uložené ustanoveními § 3 nebo § 7 správního řádu. Žalovaný dle mínění žalobkyně ve svém vyjádření pouze citoval jím vybrané pasáže z napadeného rozhodnutí a k obsahu žaloby se nechtěl nebo nebyl schopen vyjádřit. Navíc se ani nezabýval podnětem k prošetření pravděpodobně změněného interiéru stavby domu čp. 809, na kterém byla postavena zimní zahrada, a tento podnět odbyl s tím, že je nekonkrétní.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí významné skutečnosti:

Dne 12. 3. 2008 podaly osoby zúčastněné na řízení žádost o dodatečné povolení stavby zimní

zahrady na stávající terase rodinného domu čp. 809 P. o půdorysných rozměrech 4,5 x 3,0 m. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2008 č. j. 006202/08/OVDŽP/Lm byla předmětná stavební úprava dodatečně povolena a námitky žalobkyně a JUDr. P. D. uplatněné v průběhu řízení zamítnuty. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně i JUDr. P. D. odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 11. 2008 č. j. S-MHMP 531678/2008/OST/Je/Cř bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2008 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Odvolací orgán v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí mj. uvedl, že zjistil nedostatky v předložené projektové dokumentaci, která je v některých ohledech neúplná. Pokud jde o námitky žalobkyně a JUDr. P. D. ohledně jejich oslňování, žalovaný konstatoval, že stavebníci doložili doklad prokazující shodu vlastností výrobků se základními požadavky z hlediska jejich vlastností k určenému použití ve smyslu zákona č. 22/1997 Sb. Stavební úřad měl vyžadovat doložení posouzení projektanta a zhodnocení míry rušivého oslnění zohledňující odraznost materiálů a úhlu dopadu paprsků. Žalovaný se ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že umístěním zimní zahrady na stávající terasu rodinného domu se zásadně nemění způsob užívání těchto prostor. S ohledem na orientaci zimní zahrady ke světovým stranám a jejímu umístění v dispozici rodinného domu a vzhledem k tomu, že stavební úpravy nepřesahují půdorysné ani výškové ohraničení stavby, se nemění odstupové vzdálenosti od sousedních pozemků a staveb. Zimní zahrada je situována na části stávající terasy, tedy v prostoru, který již byl jako pobytová plocha využíván. Zimní zahrada nemůže obtěžovat pachem, neboť žádný neprodukuje ani hlukem, neboť naopak hluky z terasy tlumí.

Usnesením stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2009 bylo účastníkům oznámeno, že se v řízení bude pokračovat a stavebníci byli vyzváni k doplnění projektové dokumentace. Dne 24. 9. 2009 stavebníci stavebnímu úřadu předložili doplněnou dokumentaci k dodatečnému povolení stavby. Opatřením ze dne 6. 10. 2009 stavební úřad oznámil účastníkům řízení doplnění podkladů pro rozhodnutí. Ve vyjádření k těmto doplněným podkladům žalobkyně s JUDr. P. D. shodně uvedli, že trvají na všech námitkách, které dosud v řízení uplatnili. K nově předloženým podkladům pak uvedli, že se jedná zřejmě o stejnou dokumentaci, která již byla žalovaným posouzena jako nedostatečná. Opětovně upozornili, že stavebně technické osvědčení použitého materiálu je neplatné. K části projektové dokumentace nazvané posouzení denního osvětlení v obytné kuchyni a vyjádření k rušivému oslnění od izolačních dvojskel žalobci uvedli řadu výhrad s tím, že se v žádném případě nejedná o skutečně odborný a přezkoumatelný závěr.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24. 11. 2009 č. j. 006202/08/OVDŽP/Lm byla předmětná stavební úprava dodatečně povolena a námitky žalobců zamítnuty. V odůvodnění výroku rozhodnutí o námitkách stavební úřad uvedl, že projektovou dokumentaci zpracovali oprávnění projektanti, kteří jsou oprávněni v rozsahu své autorizace zpracovávat projektovou dokumentaci staveb. Dále stavební úřad uvedl, že stavba zimní zahrady na stávající terase rodinného domu a její následné užívání je v souladu s účelem užívání rodinného domu. Umístěním zimní zahrady na terase rodinného domu se v zásadě nemění způsob užívání těchto prostor, a nedojde tedy k narušení pohody bydlení. Plocha prosklení zimní zahrady, ze které by mohlo dojít k odrazu slunečních paprsků, odpovídá asi 3 m², prosklená plocha konstrukcí rodinného domu tedy není provedena v nepřípustné míře. Podle čl. 25 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, musí stavba odolávat škodlivému působení hluku a vibrací. Dále stavba musí zajišťovat, aby hluk a vibrace působící na lidi a zvířata byly na takové úrovni, která neohrožuje zdraví, zaručí noční klid a je vyhovující pro prostředí s pobytem lidí, a to i na sousedících pozemcích a stavbách. Splnění požadavku tohoto článku je předpokládáno tím, že stavební úpravy navrhl autorizovaný projektant a návrh je doložen certifikáty navržených

materiálů a výrobků prokazující shodu svých vlastností s požadavky na stavby. Doklad o použití certifikovaného materiálu výrobku a konstrukce je postačujícím dokladem, kterým je zaručeno, že jejich vlastnosti z hlediska způsobilosti stavby pro navržený účel při správném provedení běžné údržby a po dobu předpokládané existence splní požadavky na mechanickou odolnost, stabilitu, požární bezpečnost, hygienu, ochranu zdraví a životního prostředí, bezpečnost při udržování a užívání stavby, ochranu proti hluku a na úsporu energie a ochranu tepla.

K námitkám týkajícím se oslnění a odrazů slunečních paprsků stavební úřad uvedl, že projektová dokumentace zhodnocuje vliv stavebních úprav na sousední pozemek, a to odborným posudkem, který zpracoval oprávněný projektant. Z ní vyplývá, že odrazy od zasklení zimní zahrady mohou dopadat pouze na sousední zahradu nebo fasádu bez oken sousedního domu a k oslnění uživatelů sousedního domu v interiéru nemůže docházet. Oslnění od materiálů nebo výrobků použitých na stavbě na sousední pozemky a stavby se neposuzuje, jeho posouzení ani není normou, vyhláškou či zákonem požadováno. K námitce neplatnosti certifikátu použitého výrobku stavební úřad uvedl, že projektová dokumentace obsahuje certifikát výrobku vydaný dne 10. 7. 1999 a stavebně technické osvědčení platné do 21. 6. 2008. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavebních úprav č. j. 006202/08/OVDŽP/Lm bylo vydáno dne 27. 5. 2008, tedy v době platnosti tohoto osvědčení. Certifikát na použitý výrobek nepozbývá platnosti.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 11. 2009 podala odvolání žalobkyně a JUDr. P. D.. Žalobkyně v odvolání namítla, že rozhodnutí bylo vydáno na základě dokumentace, kterou odvolací orgán již posoudil jako nedostatečnou, pouze s jiným datem. Projektant předmětné černé stavby je zainteresován na kladném posouzení projektu, jehož je spoluautorem, a jeho posouzení proto nemůže být objektivní. Pokud se stavební úřad odvolává na rozhodnutí ze dne 27. 5. 2008 ve vztahu k námitce neplatnosti certifikátu výrobku, je nutno podotknout, že toto rozhodnutí nikdy nevstoupilo v platnost. Odvolání JUDr. P. D. co do jeho obsahu korespondovalo odvolání žalobkyně.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 5. 2010 č. j. S-MHMP 163473/2010/OST/Je/Zá byla odvolání žalobkyně a JUDr. P. D. zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 11. 2009 potvrzeno. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v průběhu řízení byly odstraněny vytýkané vady projektové dokumentace. S ohledem na orientaci zimní zahrady ke světovým stranám a jejímu umístění v dispozici rodinného domu (severozápadním nároží budovy ve výškové úrovni 2. nadzemního podlaží), a vzhledem k tomu, že stavební úprava nepředstavuje půdorysné ani výškové ohraničení stavby, ani nemění odstupové vzdálenosti od sousedních pozemků a staveb, nemůže tato stavební úprava zastínit sousední nemovitost více než stavba bez stavební úpravy. Stavební úprava je situována na části stávající terasy, tedy v prostoru, který již byl jako pobytová plocha využíván. Stavební úprava rovněž nemůže obtěžovat pachem, neboť žádný neprodukuje, ani hlukem, naopak hluky z terasy tlumí. Umístění zimní zahrady na terase v zásadě nemění způsob užívání těchto prostor.

Žalovaný dále uvedl, že stavebník v průběhu řízení doložil studii, podle které odrazy od zasklení mohou dopadat pouze na sousední zahradu nebo fasádu bez oken a nemůže docházet k oslnění sousedního domu v interiéru. V české legislativě není zaveden požadavek na oslnění uživatelů zařízení a pozemků. Se zpracovatelem studie a stavebním úřadem lze souhlasit v tom, že v právních ani technických předpisech není stanoven žádný požadavek na oslnění, světelné znečištění a podobně. Oslnění od materiálu nebo výrobků použitých na stavbu se ve vazbě na sousední pozemek a stavbu na něm dle platných předpisů neposuzuje.

Žalovaný rovněž (bez bližšího zdůvodnění) uvedl, že se neztotožňuje s námitkou odvolatelů ve věci neplatného certifikátu použitého materiálu výrobku č. C-99-0363/Z.

Na základě žaloby podané žalobkyní a JUDr. P. D. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 10. 2011, č. j. 10 A 176/2010 - 39 rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2010 č. j. S-MHMP 163473/2010/OST/Je/Zá zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že z jeho odůvodnění nebylo zřejmé, z jakého důvodu se žalovaný neztotožnil s námitkou žalobkyně a JUDr. P. D., že správní orgány odkazují na dokumenty, jejichž platnost již v době rozhodování uplynula, když v rozhodnutí pouze uvedl, že: „Odvolací orgán se dále neztotožňuje s námitkou odvolatelů ve věci neplatného certifikátu použitého materiálu výrobku č. C-99-0363/Z.“ Městský soud v Praze konstatoval, že „...v tomto případě byla ze strany žalobkyně vznesena konkrétně formulovaná námitka, již srozumitelným způsobem zpochybňovala správnost závěrů, které učinil správní orgán prvního stupně. Žalovaný k této námitce pouze bez dalšího uvedl, že se s ní neztotožňuje.“ S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jehož odůvodnění již bylo soudem konstatováno shora.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně je nutno konstatovat, že poukaz žalobkyně na skutkové a právní důvody uvedené v jejích odvoláních podaných v průběhu stavebního řízení nemůže obstát jako řádný žalobní bod, na základě něhož by soud mohl a měl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tedy v podané žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobkyně a v nich uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedených důvodů se soud nemohl zabývat argumenty, které žalobkyně uvedla v odvoláních proti rozhodnutím stavebního úřadu, ale nikoli již v podané žalobě. Považovala-li žalobkyně tyto argumenty za významné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v přezkumném soudním řízení, měla je vtělit do žaloby; pokud tak neučinila, nemůže k nim soud přihlížet.

Přestože žalobkyně deklarovala, že nepřesnostmi v napadeném rozhodnutí se nezabývá, činí pravý opak, jestliže namítá, že v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno bydliště žalobců (Z.13 namísto správného Z.15), a že „ust. § 90 odst. 5 správního řádu samo o sobě odvolání ani nezamítá, ani napadené Rozhodnutí Praha 16 nepotvrzuje.“ Chybný údaj o místě bydliště žalobkyně a jejího manžela je evidentně písařskou chybou, která však neměla za následek zkrácení odvolatelů na jejich právech. Totéž platí i pro pochybení žalovaného, které spočívá ve vynechání slova „podle“ ve výrokové části napadeného rozhodnutí, která zní: „Magistrát hlavního města Prahy rozhodl ve věci odvolání tak, že ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.“ To, že žalovaný ve výrokové části rozhodnutí neuvedl, že „...podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje“, na první pohled patrnou nepřesností, na které však nelze bazírovat, neboť nemění celkový smysl výrokové části napadeného rozhodnutí. Každému

včetně žalobkyně musí být jasné, že odvolání nezamítá a napadené rozhodnutí nepotvrzuje zmíněné ustanovení správního řádu, ale žalovaný jakožto odvolací správní orgán.

K žalobní námitce poukazující na nedostatečnost projektové dokumentace soud uvádí, že žalobkyně zcela pomíjí, že poté, co žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4. 11. 2008 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 5. 2008 právě s ohledem na nevyhovující projektovou dokumentaci, stavebníci vyhověli následně vydané výzvě stavebního úřadu a projektovou dokumentaci doplnili. O této skutečnosti (doplnění projektové dokumentace) byla ostatně žalobkyně vyrozuměna oznámením stavebního úřadu ze dne 6. 10. 2009. Tvzení žalobkyně, že se doplněná projektová dokumentace od té původní liší pouze v uvedení data 7.2009, se nezakládá na pravdě. Z projektové dokumentace je na první pohled zřejmé, o které pasáže byla doplněna, neboť tyto doplněné pasáže jsou psány kurzívou. Stavebníci nově předložili též dokument označený jako „Posouzení denního osvětlení v obytné kuchyni a vyjádření k rušivému oslnění od izolačních dvojskel Four Seasons Premium“ zpracovaný v září 2009 Ing. V. Z., Ph.D., autorizovaným inženýrem v oboru pozemní stavby. Pouze na okraj lze uvést, že zdejší soud již v předchozím rozsudku ze dne 5. 10. 2011, č. j. 10 A 176/2010-39 konstatoval, že ze správního spisu je doplnění projektové dokumentace na základě výzvy stavebního úřadu zřejmé.

Soud nemohl přehlédnout, že žalobkyně v žalobě neuvedla konkrétní nedostatky projektové dokumentace, ani to, jaký dopad měla údajná neúplnost projektové dokumentace na její práva. Nedoložení výkresu vnějších vztahů v projednávané věci, kdy předmětná stavební úprava, jejíž konkrétní provedení a umístění je zřejmé z projektové dokumentace, spočívá toliko v zasklení stávající terasy a nepřesahuje stávající půdorysné a výškové ohraničení stavby, není vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobkyně ostatně ani v tomto směru v žalobě nic bližšího neuvedla a nespecifikovala, z jakého důvodu považuje za zásadní právě výkres vnějších vztahů a jak byla její práva dotčena v důsledku jeho nedoložení. Její námitky, v nichž toliko obecně poukazuje na nedostatečnost projektové dokumentace, proto soud neshledal opodstatněnými.

Důvodem zrušení předchozího rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2008 rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 11. 2008 č. j. S-MHMP 531678/2008/OST/Je/Cř byla právě zjištěná neúplnost předložené projektové dokumentace, která však byla v dalším řízení stavebníky doplněna. Při vydání rozhodnutí ze dne 24. 11. 2009 již stavební úřad vycházel z doplněné projektové dokumentace, a proto nelze přisvědčit námitce, že žalovaný pochybil, když napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, které se nevypořádalo s důvody, pro které bylo předchozí rozhodnutí stavebního úřadu (míněno rozhodnutí ze dne 27. 5. 2008) zrušeno.

Žalobní argumentace, v níž žalobkyně označila tvrzení žalovaného ohledně výškového navýšení stavby a zastínění sousední nemovitosti za neodborné a v rozporu se skutečností, je zcela obecné a nekonkrétní. Nejedná se o způsobilou žalobní námitku, na základě které by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, *z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.* Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, bylo věci žalobkyně, aby v žalobě zřetelně vymezila rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je

soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobkyně nicméně nijak nespecifikovala, v čem spočívá „neodbornost“ tvrzení žalovaného ohledně výškového navýšení stavby a zastínění sousední nemovitosti či jejich rozpor se skutečností. Naprostá obecnost a bezobsažnost uvedené žalobní argumentace brání tomu, aby se jí soud mohl blíže zabývat.

Ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona, které mj. stanoví, za jakých podmínek může stavební úřad poskytnout žadateli kopii dokumentace stavby, je pro stavební úřad samozřejmě závazné. Toto ustanovení však účastníkům řízení neznemožňuje seznámit se v dostatečném rozsahu s projektovou dokumentací, jak se zřejmě mylně domnívá žalobkyně, neboť jim nijak nebrání v tom, aby nahlédli do spisu (včetně projektové dokumentace) a činili si z něj výpisy.

I kdyby stavebníci terasu, na které postavili předmětnou zimní zahradu, dříve neužívali, jak tvrdí žalobkyně, nic to nemění na skutečnosti, že se jednalo o terasu rodinného domu, kterou byli oprávněni využívat k účelu, ke kterému terasy obvykle slouží. Předmětem řízení v nyní projednávané věci však není ona terasa, ale pouze zimní zahrada, která se na ní nachází. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že stavební úpravy spočívající ve zřízení zimní zahrady na terase rodinného domu čp. 809, zásadním způsobem mění užívání těchto prostor. Tvrzení žalobkyně, že po zřízení předmětné zimní zahrady na terase sousedního domu dochází k negativním zásahům do prostor užívaných žalobkyní, a to výpary, pachy, či hlukem ze zimní zahrady, žalobkyně předně nijak nekonkretizovala a především vůbec ničím nedoložila. Je obecně známo – a plyne to i z projektové dokumentace stavebních úprav – že instalace zimní zahrady v podstatě znamená „zasklení“ určitého prostoru. Z toho je zřejmé, že případné výpary, zápach či hluk, které by na terase uvnitř zimní zahrady vznikaly, jsou výrazně redukovány či dokonce zcela utlumeny právě oním realizovaným zasklením. V této souvislosti nelze přehlédnout skutečnost, že vzdálenost mezi zimní zahradou a rodinným domem ve vlastnictví žalobkyně podle projektové dokumentace činí 5,9 m. Soud považuje za vyloučené, aby údajné (ničím nedoložené) výpary, pachy či hluk ze zimní zahrady tuto nikoliv zanedbatelnou vzdálenost překonaly, a ovlivnily tak pohodu bydlení žalobkyně.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil, že zimní zahrada tlumí hluk z nově a bez stavebního povolení upravené zbývající části terasy, která se nachází vedle zimní zahrady, jak je mu žalobkyní podsouváno. Jeho tvrzení, že stavební úprava (spočívající v instalaci zimní zahrady) naopak hluky z terasy tlumí, je nutno vztáhnout k prostoru terasy „zasklenému“ zimní zahradou. Jak již bylo konstatováno i v předchozím rozsudku ze dne 5. 10. 2011, č. j. 10 A 176/2010-39, to, že případné hluky vznikající na terase (rozuměj na terase v prostoru zimní zahrady) jsou realizovaným zasklením izolovány, považuje soud za zcela logickou úvahu, na které na rozdíl od žalobkyně neshledává nic absurdního.

Opodstatněné nejsou ani námitky, jimiž žalobkyně brojí proti jednomu z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým je „Posouzení denního osvětlení v obytné kuchyni a vyjádření k rušivému oslnění od izolačních dvojskel Four Seasons Premium“ zpracované v září 2009 Ing. V. Z., Ph.D. (dále jen „Posouzení“). Soud nesdílí přesvědčení žalobkyně, že tento podklad vychází z neodborných a neobjektivních zjištění a opírá se o neověřená tvrzení. I na tomto místě nelze než konstatovat, že žalobkyně opět nevysvětlila, v čem spatřuje neodbornost zpracovatele zmíněného dokumentu, jenž je autorizovaným inženýrem v oboru pozemní stavby, či neověřenost údajů v něm obsažených. Neobjektivita zjištění Ing. V. Z., Ph.D., má dle žalobkyně pramenit z toho, že je zainteresován na výsledku řízení, neboť se podílel na tvorbě projektu. Toto tvrzení však není pravdivé. Z projektové dokumentace lze zjistit, že architektem zimní zahrady byla Ing. Arch J. S., VHE a spol. s r.o., a projekt

vypracoval Ing. Z. Č.. Na tvorbě samotného projektu se tedy Ing. V. Z., Ph.D., nijak nepodílel.

Žádné ustanovení stavebního zákona neukládá stavebníkovi povinnost předkládat v řízení o vydání dodatečného povolení stavebních úprav „posouzení projektanta ve smyslu ČSN 36 0001“. Nutno dodat, že žalobkyně blíže nespecifikovala, jaké konkrétní posouzení má v souvislosti s touto argumentací na mysli, čeho se mělo týkat a proč jeho nepředložení považuje za vadu řízení.

Pro danou věc považuje soud za podstatné, že z „Posouzení“ zpracovaného Ing. V.Z., Ph.D., vyplývá, že předmětná zimní zahrada se nachází ve výškové úrovni 2. nadzemního podlaží a byla umístěna tak, že stavební úpravou nebylo přesaženo půdorysné ani výškové ohraničení budovy ve vlastnictví stavebníků. Totéž lze zjistit i z doplněné projektové dokumentace. Stavební úprava spočívající v realizaci zimní zahrady na terase domu stavebníků proto nemůže zastínit sousední nemovitost žalobkyně více než dům stavebníků bez této stavební úpravy. To platí tím spíše, že terasa, na které se zimní zahrada nachází, leží na západní straně domu stavebníků, přičemž zimní zahrada „zakrývá“ pouze severní polovinu této terasy. Jak již bylo konstatováno shora, vzdálenost mezi zimní zahradou a rodinným domem žalobkyně činí 5,9 m. Souběžně s terasou, na které se zimní zahrada nachází, v této vzdálenosti probíhá východní zeď domu žalobkyně, ve které se žádná okna obytných místností nenacházejí, jak je patrné z obrázku 3 na str. 3 „Posouzení“. Zimní zahrada se tedy nenachází *přímo naproti* terase domu žalobkyně, jak je v žalobě tvrzeno, ale je umístěna naproti kratší, boční straně terasy domu žalobkyně.

Žalobkyně naprosto žádným důkazem nezpochybnila závěr Ing. V.Z., Ph.D., vyjádřený v „Posouzení“, že odrazy od zasklení zimní zahrady mohou dopadat pouze na sousední zahradu nebo na fasádu bez oken (východní zdi) sousedního domu, takže nemůže docházet k oslnění uživatelů sousedního domu v interiérech. Z její strany se tak jedná o pouhá ničím nepodložená tvrzení. Považovala-li šetření provedené zpracovatelem „Posouzení“ dne 8. 8. 2009 v dopoledních hodinách za nedostatečné ke zjištění skutečného stavu věci, nic jí nebránilo, aby si nechala zpracovat jinou, opoňenskou studii, v níž by byla zachycena a zhodnocena zjištění z delšího časového úseku. Nic takového však žalobkyně neučinila.

K vyslovení závěru, že odrazy od zasklení zimní zahrady mohou dopadat pouze na sousední zahradu nebo na fasádu bez oken (východní zdi) sousedního domu, takže nemůže docházet k oslnění uživatelů sousedního domu v interiérech, nebylo zapotřebí, aby byl zpracovatel „Posouzení“ Ing. V.Z., Ph.D., znalcem z oboru zdravotnictví či práva, protože se nevyjadřoval k otázce týkající se těchto oborů.

Aniž by soud hodlal jakkoliv zpochybňovat závěr, k němuž v „Posouzení“ dospěl Ing. V. Z., Ph.D., má za to, že již s ohledem na umístění a provedení zimní zahrady, které je patrné z projektové dokumentace a z fotografií obsažených v „Posouzení“, a při znalosti známého fyzikálního zákona „úhel odrazu (slunečních paprsků) se rovná úhlu dopadu“ je naprosto vyloučené, aby k odrazům od zasklení zimní zahrady směrem k boční straně terasy domu žalobkyně docházelo v dopoledních hodinách a zraje odpoledne. K případným odrazům by hypoteticky mohlo docházet až v pozdních odpoledních hodinách, kdy slunce svítí ze západu, ani to však žalobkyně ničím neprokázala. Vzhledem ke statickému charakteru konstrukce zimní zahrady je navíc vyloučeno, aby se jednalo o žalobkyní tvrzené „prudké záblesky.“ Soud na okraj dodává, že mu – stejně jako osobám zúčastněným na řízení – rovněž není zřejmé, z jakého důvodu by se osoba zdržující se na terase domu žalobkyně měla upřeně dívat

právě do zimní zahrady umístěné na terase sousedního domu, odkud jedině by mohly odrazy slunečních paprsků přicházet.

Protože žalobkyně v řízení ničím neprokázala svá tvrzení o intenzivních odrazech slunečních paprsků od zasklení předmětné zimní zahrady směrem k terase jejího domu, soud nepřistoupil ani na její návrh na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku k otázce možného poškození zdraví, zejména pak zraku, takovými odrazy, a z téhož důvodu shledal neopodstatněnými odkazy žalobkyně na články 6, 31 a 35 Listiny základních práv a svobod a na zákon č. 20/1996 Sb., o péči a zdraví lidu.

Soud nevyhověl ani návrhu žalobkyně na vypracování znaleckých posudků k otázce odborné úrovně předmětné projektové dokumentace a k otázce vlivu materiálu použitého na opláštění zimní zahrady na lidský organismus. Projektová dokumentace dle názoru soudu tvoří způsobilý podklad pro vydání napadeného rozhodnutí a znalecké zkoumání druhé otázky shledal soud nadbytečným vzhledem k závěrům obsaženým v „Posouzení“ Ing. V. Z., Ph.D., a rovněž s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně svá tvrzení o odrazech slunečních paprsků od zasklení předmětné zimní zahrady v řízení ničím neprokázala

Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nedokázal vypořádat s její námitkou neplatnosti certifikátu použitého materiálu klíčového výrobku č. C-99-0363/2. Ve vztahu k této námitce soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí plyne, že stavebníky byl v rámci správního řízení předložen nejen certifikát výrobku ze dne 10. 7. 1999 č. C-99-0363/Z, jenž se týká výrobku „izolační dvojsklo Four Seasons Premium 3/16/3,“ ale též stavební technické osvědčení č. STO-03-1188/Z ze dne 21. 6. 2004 s platností do 21. 6. 2008, které se vztahuje k výrobku „Pevné zasklení izolačními skly do hliníkových profilů FOUR SEASONS – systém 4, 5, 6 a 9“ amerického výrobce Four Seasons Solar Products Comp. Právě z tohoto výrobku byla zimní zahrada podle projektové dokumentace sestavena (viz Průvodní a souhrnná technická zpráva, která výslovně zmiňuje právě stavební technické osvědčení č. STO-03-1188/Z). Podle § 156 odst. 1 stavebního zákona pro stavbu mohou být navrženy a použity jen takové výrobky, materiály a konstrukce, jejichž vlastnosti z hlediska způsobilosti stavby pro navržený účel zaručují, že stavba při správném provedení a běžné údržbě po dobu předpokládané existence splní požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu, požární bezpečnost, hygienu, ochranu zdraví a životního prostředí, bezpečnost při udržování a užívání stavby včetně bezbariérového užívání stavby, ochranu proti hluku a na úsporu energie a ochranu tepla. Jelikož stavební úpravy spočívající v realizaci zimní zahrady byly realizovány v roce 2007, což vyplývá z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2008, č. j. 006202/08/OVDŽP/Lm, kde je mj. uvedeno, že dne 19.1.2007 byla na místě stavby provedena obhlídka a bylo zjištěno, že stavební úpravy, tj. stavba zimní zahrady, byly již bez pravomocného stavebního povolení provedeny, nelze než přisvědčit žalovanému, že na předmětnou stavební úpravu byl (v době realizace stavby) použit výrobek s platným stavebně technickým osvědčením. Podmínka stanovená v § 156 odst. 1 stavebního zákona tak byla splněna. To, že v roce 2008, kdy stavebníci podali žádost o dodatečné povolení stavebních úprav spočívajících v realizaci zimní zahrady, platnost stavebního technického osvědčení č. STO-03-1188/Z vypršela, na správnosti tohoto závěru nemůže nic změnit, stejně jako žalobkyní namítaná nesouvisející skutečnost, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2008 bylo v odvolacím řízení zrušeno a nikdy nenabýlo právní moci.

Závěrem soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Je v něm dostatečně určité a srozumitelně uvedeno, na základě jakých skutkových zjištění žalovaný ve věci samé rozhodl a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení a při

výkladu relevantních právních předpisů. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal s jednotlivými *odvolacími námitkami* žalobkyně. Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak namítá žalobkyně, a není stíženo ani vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. Žádnou takovou vadu ostatně žalobkyně v podané žalobě neoznačila.

Konstatování žalovaného, že neshledal žádná pochybení (na straně) stavebního úřadu při rozhodování o uplatněných námitkách odvolatelů, se upíná k prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 11. 2009, jehož správnost a zákonnost žalovaný v odvolacím řízení přezkoumával, a k *námitkám, které žalobkyně a její manžel uplatnili v průběhu stavebního řízení*. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje podrobné vyličení těchto námitek, jakož i zdůvodnění toho, jakým způsobem se s nimi stavební úřad vypořádal. Nebylo zapotřebí, aby tyto námitky a způsob jejich vypořádání stavebním úřadem žalovaný znovu opakoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

To, že stavebníci na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2009 doplnili projektovou dokumentaci v září roku 2009 (tedy za osm měsíců, nikoliv za jeden a půl roku, jak tvrdí žalobkyně), neznamená, že jejich žádost o vydání dodatečného stavebního povolení z března 2008 nebyla způsobila projednání.

Tvrzení žalobkyně, že stavebníci provedli též jiné nepovolené úpravy interiéru jejich domu, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní, neboť předmětem rozhodování stavebního úřadu (a potažmo též žalovaného) v souzené věci byly výlučně stavební úpravy spočívající v realizaci zimní zahrady na terase rodinného domu stavebníků.

Soud uzavírá, že v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v rozporu se zákonem nebo že by ze strany žalovaného došlo k (žalobkyní opět blíže nespecifikovanému) překročení mezí správního uvážení. Proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil).

Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj

o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová